

[Poul Møller.]

arbejdskamp? Er det ikke således, at lovgivningsmagten bøjer alle sig for i vort samfund, hvad enten lovgivningsmagten tiltræder en lønforhøjelse, som statsministeren foreslår, eller tiltræder et andet beløb? Sådan må det naturligvis være. Derfor er det ikke et spørgsmål om arbejdskamp eller arbejdsfred, men et spørgsmål om, hvad der skal stå i det lovforslag, som er forelagt folketinget.

Den højtærede statsminister beklagede sig over, at det kneb med klarheden i vore synspunkter; vi havde ikke taget standpunkt. Den højtærede statsminister sagde, at vi havde haft adskillige dage til at se på regeringens principper og burde have haft standpunkterne færdige til denne debat. Se, hvis vi nu var mødt med færdige standpunkter her i dag til morgen, ville den højtærede statsminister så ikke have sagt: man kan jo se, at der ikke er noget at forhandle om; oppositionen møder jo her med sine standpunkter færdigt afsluttede, og der kan ikke bygges bro mellem disse synspunkter? Ville det ikke have været meget vanskeligere for statsministeren, hvis vi havde sagt: vi ønsker de og de og de positive ting ind i denne lovgivning; vil statsministeren forhandle herom?

Hvis statsministeren ønsker en prøve herpå, skal jeg gerne fra min tale i formiddags uddrage forskellige positive ting og spørge, om han vil forhandle herom:

Vil statsministeren forhandle om, at folketinget i stedet for selv at fastsætte lønrammen instituerer en uvildig voldgiftsinstans til at fastsætte lønrammen? Statsministeren siger, at det er ikke et led i en helhedsløsning. Det er lige så meget et led i en helhedsløsning som det, statsministeren er kommet med udkast til, naturligvis; alle andre lovforslag kan jo forhandles ud fra det synspunkt, at vi har overladt til en uvildig voldgiftsinstans at fastsætte lønrammen. Jeg spørger, om statsministeren er villig til at forhandle herom.

Jeg har spurgt statsministeren, om han kunne sikre os mod længdning og imod, at det bevægelige lønsystem førte til, at flere lønmodtagere end de lavestlønnede fik lønforhøjelser i det første år. Han har ikke givet os nogen garanti. Jeg har derefter sagt, at så kan vi ikke hjælpe de lavt-

lønnede ved dette. Skal vi så ikke i stedet for — hvis ikke man vil have en voldgiftsinstans — vende os imod en uændret forlængelse af overenskomsterne, så at vi her finder frem til en familiepolitik, som kan hjælpe de lavtlønnede familieforsørgere, som særlig har brug for hjælp? Vil statsministeren forhandle herom, for det må særlig være forsørgersynspunktet, der har vægt for de lavtlønnede?

Vil statsministeren forhandle om revision af udgiftspolitikken, så vi kan opgive den bundne opsparing? Vil statsministeren forhandle om, at folkepensionsbidraget ændres, imod at vi, som vi har tilbudt det, fastsætter datoen for, hvornår den fulde folkepension kan gennemføres for alle? Vil statsministeren forhandle om, at vi i stedet for den bundne opsparing, statsministeren foreslår, når frem til en mere effektiv og mere klar privat opsparingsordning her i landet end den, som blev forkvaklet ved de socialdemokratiske krav, der blev gennemført ved ordningen i efteråret?

Se, vi kunne have mødt med alt det; nu møder vi altså med det, og nu spørger vi, om statsministeren vil forhandle om disse problemer. Vil han forhandle om vore tanker? Vil han gøre det i morgen, eller vil han stå fast på det, som han sagde: under alle omstændigheder, ligegyldigt hvad der sker, om der kommer udvalgsbehandling eller ikke kommer udvalgsbehandling, om der kommer valg eller ikke kommer valg, så vil regeringen fastholde denne plan, som regeringen har forelagt? Hvis det er tilfældet, så er der jo ikke så forfærdelig meget at bebrejde oppositionen, fordi den ikke er kommet med ændringsforslag til denne plan, så kunne det jo ikke have skabt enighed alligevel. Derfor er jeg helt enig med det ærede medlem hr. Henry Christensen om, at den højtærede statsminister modsiger sig selv ved både at ville provokere os til at fremsætte ændringsforslag og samtidig sige, at der kan ikke røres noget væsentligt i den plan, som regeringen her har forelagt.

Jeg synes i øvrigt ikke, at den højtærede statsminister har grund til at bebrejde oppositionen, at den ikke har taget endelig stilling til lovforslagene ved disses første behandling. Det er vor parlamentariske skik, at vi har en principiel førstebehandling; at vi derefter går til udvalgsbehandling, og at